

fremhævet Nødvendigheden af, at der i Forslaget blev indsat en Bestemmelse om en eller anden Appelinstant, hvortil Taksationskommissionens Afgørelse samt Boligtilsynsraadets Kendelser i Henhold til § 16 kan henvises. Flertallet peger i den Anledning paa, at Spørgsmaal om forkert Fortolkning af Lovbestemmelser altid kan underkastes Domstolens endelige Afgørelse, samt paa, at der i Grundlovsforslaget er aabnet Mulighed for Appellering af Taksationskendelser. Men det vil efter Flertallets Mening være meningsløst at lade Landsretterne eller Højesteret dømme i Sager, hvor Retterne ikke har og ikke kan opnaa den fornødne Sagkundskab; der skabes en langt mere betryggende Ordning for alle, naar Kendelserne i disse Sager overdrages til upartiske Organer, hvor Sagkundskab samarbejder om Afgørelsen.

Reglerne for Taksation ved Sanering er i det væsentlige de samme som i Byplanloven, gennemført med Venstres og de Konservatives Tilslutning, og der er i de i en Aarrække prøvede Ekspropriationsregler ikke noget, der begrunder det konservative Krav om Appelinstant for Taksationskendelser. Alligevel har Indenrigsministeren — med Tilslutning fra Flertallet — stillet Ændringsforslag, hvorefter saavel *Ryddom* (Kondemnering) efter § 16 som Taksationer kan appelleres, idet man herved har villet imødekomme Kravet om en Appelinstant i det Omfang, som Hensyn til Saglighed og mangeaarig upaaklagelig Praksis ved Ekspropriationer gør forsvårlig.

Endelig har man fra konservativ Side fremsat Ønske om Tilvejebringelse af Hjemmel for Anvendelse af et aarligt Beløb i Finansaarene 1939—40 til og med 1943—44 som Tilskud til Støtte til Opførelse af Erstatningsboliger for Boliger, der nedlægges i Henhold til Saneringsloven.

Indenrigsministeren har i Princippet erklæret sig enig i, at der skaffes Hjemmel for at yde Statsstøtte til Opførelse af saadanne billige Boliger, for saa vidt Opførelsen af disse maatte være nødvendig for at skaffe Boliger for Familier, der

maa flytte fra Ejendomme, der rammes af Saneringslovens Regler.

Efter Indenrigsministerens Opfattelse hører Reglerne herom imidlertid naturligt hjemme i Lovgivningen om Støtte til Boligbyggeriet, og deres Gennemførelse bør derfor ske ved en Ændring i Loven om Laan til Boligbyggeri og Huslejenedsættelse for mindrebemidlede børnerige Familier, saaledes at der i de Aar, hvor et betydeligt Antal Boliger nedlægges i en Kommune i Henhold til Saneringsloven, stilles øgede Laanemidler til Raadighed for det fornødne Boligbyggeri i den paagældende Kommune til Erstatning af de nedlagte Lejligheder.

Idet Ministeren har givet Tilsagn om at ville tage Spørgsmaalet om den fornødne Lovændring paa dette Punkt op til Overvejelse, har han dog fremhævet, at det i Overensstemmelse med det i Saneringsudvalgets Betænkning Side 59 udtalte maa være en Forudsætning, at en direkte, samlet Overflytning af de opsagte Lejere undgaas.

Et *Mindretal* (Elgaard, Jensen-Broby og Inger Gautier Schmit) har den Opfattelse, at Sundhedskommissionerne gennem de allerede eksisterende Sundhedsvedtægter har fornøden Bemyndigelse til at gribe ind og forbyde Beboelsen af usunde Boliger. Boligtilsynet kan saaledes allerede nu gribe ind alle Vegne, hvor uforvarselige sanitære og sociale Forhold gør det nødvendigt. Og i Hovedstadskommunerne vil den nye Byggeslov, som nu kommer, give yderligere Adgang til, at Boligtilsynet kan rydde op i Slumkvartererne.

Mindretallet mener derfor, at Sundhedskommissionerne og Boligtilsynet har al den Magt de behøver for at sanere de usunde Boliger, og stiller derfor Forslag om, at Lovforslagets Kapitel II, som angaar nyt stedligt Boligtilsyn og Boligtilsynsraad, udgaar.

Mindretallet kan heller ikke billige, at der gennem Boligtilsynsraadet gives det offentlige Magt til at foretage Indgreb i